

Arrest

nr. 249 005 van 12 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. CALAMARO verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Amow op 03/11/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten(1): (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

Onmiddellijk na de kennisgeving.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verklaart bij zijn nonkel A.G. (...) te verblijven, die de Belgische nationaliteit bezit. Het feit dat een familielid van betrokkene de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met dit familielid. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van dit familielid. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/12/2018 dat hem betekend werd op 31/01/2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekende partij meent verder dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt::

"Attendu que la décision attaquée est hautement critiquable car la partie adverse s 'est abstenue d 'analyser la situation du requérant par rapport aux conséquences de la crise sanitaire qui sévit actuellement dans le monde entier.

Attendu que de cette manière la décision attaquée manque de motivation en ce qu 'elle vise un délai « 0 » pour quitter le territoire .

Que le requérant ni une autre personne ne peut en effet comprendre la décision car elle est dépourvue de toute pertinence à cause de l actuelle période où les voyages ne peuvent pas être programmés sans respecter toute une série de conditions qui nécessitent l écoulement d'un laps de temps pour pouvoir les

respecter - notamment la réalisation d'un test Covid- PCR dans les septante deux heures précédant le départ

La partie adverse a également omis de motiver la décision attaquée en ce qu'elle ne tient aucune compte du fait que les voyages au Ghana sont strictement déconseillés ... - voir Info Affaires étrangères - Ghana.

Attendu qu'il résulte de ce qui précède que la décision attaquée n'est pas intelligible car elle a fait abstraction d'éléments déterminants et liés à une crise sanitaire dont elle ne pouvait pas s'abstenir d'en tenir le plus grand compte. Attendu que la partie adverse reste ainsi en défaut de justifier la décision attaquée par rapport au contexte dans lequel elle devrait être exécutée .

Que la partie adverse n'a pas motivé la décision attaquée de manière adéquate.

Que celle-ci doit être annulée."

2.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij op het moment van haar arrestatie niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Er wordt ook geduid dat de verzoekende partij werd gehoord door de politie van Amow op 3 november 2020 en dat in deze beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaart bij haar nonkel A.G. te verblijven, die de Belgische nationaliteit bezit, dat het feit dat een familielid de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in België verblijft de verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf geeft, evenmin als het feit dat zij samenwoont met dit familielid, dat de verzoekende partij immers niet aantoonst dat zij ten laste is van dit familielid, dat de verzoekende partij verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijgevolg in haar verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt geduid dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, dat conform artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet er een risico op onderduiken bestaat. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2018, dat haar betekend werd op 31 januari 2018 (lees: 2019) en dat de verzoekende partij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet, minstens niet afdoende, gemotiveerd is in het licht van de huidige mondiale gezondheidscrisis, wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.8.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.6. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft nagelaten om haar situatie te analyseren in het licht van de gevolgen van de gezondheidscrisis die thans de hele wereld treffen, dat het bestreden bevel in dit verband niet gemotiveerd is, aangezien daarin een termijn van nul dagen wordt vastgesteld voor het verlaten van het grondgebied, dat niemand de bestreden beslissing kan begrijpen daar ze niet pertinent is omdat reizen momenteel niet kunnen worden gepland zonder te voldoen aan een hele reeks voorwaarden die het verstrijken van een bepaalde periode vereisen om eraan te kunnen voldoen, in het bijzonder de uitvoering van een PCR-test (covid-19) binnen de tweeënzeventig uur voor vertrek, dat de verwerende partij nagelaten heeft de bestreden beslissing te motiveren, aangezien zij geen rekening houdt met het feit dat reizen naar Ghana ten zeerste wordt afgeraden, dat de bestreden beslissing onbegrijpelijk is, daar deze beslissing voorbijgaat aan doorslaggevende elementen die verband houden met de gezondheidscrisis, waarmee de verwerende partij gehouden was zoveel mogelijk rekening te houden, dat de verwerende partij aldus in gebreke blijft om in de bestreden beslissing te motiveren in het licht van de context waarin deze beslissing moet worden uitgevoerd, dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, *in casu* Ghana, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op

artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

2.8. Met haar algemeen en niet onderbouwd betoog omtrent de gezondheidscrisis, verliest de verzoekende partij uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De verzoekende partij wijst enkel op de gezondheidscrisis die thans de hele wereld treft, maar toont niet aan dat tijdens een terugreis naar Ghana de nodige veiligheidsmaatregelen niet gerespecteerd zouden kunnen worden, dat, indien zij naar Ghana zou terugkeren, zij zou worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting of dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in Ghana. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

Waar de verzoekende partij verder betoogt dat in het bestreden bevel een termijn van nul dagen wordt vastgesteld voor het verlaten van het grondgebied, dat het bestreden bevel in dit verband niet afdoende gemotiveerd is, dat niemand de bestreden beslissing kan begrijpen daar ze niet pertinent is omdat reizen momenteel niet kunnen worden gepland zonder te voldoen aan een hele reeks voorwaarden die het verstrijken van een bepaalde periode vereisen om eraan te kunnen voldoen, in het bijzonder de uitvoering van een PCR-test (covid-19) binnen de tweeënzeventig uur voor vertrek, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat zij heden nog een belang heeft bij dit betoog. Immers werd de maximumtermijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek intussen bereikt en overschreden. De Raad wijst erop dat het belang niet alleen dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij ter terechtzitting stelt dat inzake het belang men zich dient te stellen op het ogenblik van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van 30 dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans nog enig belang heeft bij haar grieven. Bovendien stelt de Raad vast dat de advocaat van de verzoekende partij het antwoord schuldig moet blijven op de vraag of de verzoekende partij, met het oog op haar vertrek, reeds een PCR-test heeft laten uitvoeren en of zij reeds een poging heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten.

Door te stellen dat reizen naar Ghana ten eerste wordt afgeraden, toont de verzoekende partij voorts niet aan dat het bestreden bevel op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet uitgevoerd kon worden. Immers maakt zij met dit betoog niet aannemelijk dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, repatriëringen onmogelijk waren of dat Ghana geen eigen onderdanen terugnam.

De Raad wijst er bovendien op dat indien de verzoekende partij meent dat het niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn of heden gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten het haar vrij staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat zij actueel een dergelijk verzoek heeft ingediend.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing onbegrijpelijk is daar deze beslissing voorbijgaat aan doorslaggevende elementen die verband houden met de gezondheidscrisis, waarmee de verwerende partij gehouden was zoveel mogelijk rekening te houden, minstens slaagt de verzoekende partij er niet in om dit aannemelijk te maken.

2.9. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat er *in casu* sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald (tweede betaling).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER